

ВІСНИК ОБДАРОВАНОЇ МОЛОДІ

№3 (3)

17 вересня 2008 року

Головне дарування великої людини – уміти обирати людей за їх талантами
А.В. Суворов

Добрий день, любі читачі!

Перш за все хочеться подякувати всім, хто не залишився байдужим до проблем обдарованої молоді, хто став дописувачем нашого видання, хто знайшов слова і час для підтримки молоді, яка хоче і може працювати, шукає шляхи вирішення багатьох життєво важливих питань.

У рубриці «Молодь і час» ви сьогодні зустрінетесь з новинами СОМУ. З цікавими фактами про українців, на яких треба рівнятись, які прославили світ продовжуємо знайомитись у рубриці «Знай наших». «Мистецтво жити» розповість вам про посвяту в студенти. А у «Лінії довіри» - ваші листи з наболілим. Бажаємо, щоб ви відпочили від турбот, занурившись у чарівний «Світ творчості» наших читачів, а також зробили веселу перерву з рубрикою «Не формат!»

Якщо ви, ваші учні, творчі колективи цікаво і змістовно живете, досягли певних успіхів і хочете, щоб про вас дізнались, вас підтримали, хочете знайти однодумців, колег, друзів – пишіть нам, присилайте свої статті та розповіді, побажання та пропозиції, подяки та скарги на електронну адресу «Вісника» visnuk@som.org.ua, або ж особисто мені, головному редактору Тетяні Пригоді tania@som.org.ua. Ми будемо раді співпрацювати з вами!

Бажаємо вам творчого натхнення і віри у свої сили!

Таня Пригода

Зміст

Молодь і час	3
Знай наших!	3
<i>Українці, які прославили світ</i>	3
Мистецтво жити	5
<i>Посвята у студенти</i>	5
<i>Лекція чи диктант</i>	8
Лінія довіри	9
<i>Гусінь чи метелик?</i>	9
<i>Куріння</i>	11
Світ творчості	12
<i>My solitary place</i>	12
«Не формат!»	13
<i>Випадки з життя видатних людей</i>	13
Цікаві факти	14
<i>Анекдоти</i>	14

МОЛОДЬ І ЧАС

Геній – сумління минулого і розум майбутнього
Анатоль Франц

Обдарована молодь їде до Женеви та Артеку

Завершився процес оцінювання робіт, які були надіслані на експрес-конкурс «Моє бачення сучасної освіти в Україні», оголошеного МБФ "Україна 3000" за участі Союзу обдарованої молоді. Переможці конкурси мають право на участь у щорічному освітньому Форумі «Артемівські діалоги», а також право на поїздку до Женеви.

Оргкомітет Конкурсу вітає переможців, висловлює подяку всім учасникам Конкурсу і сподівається на конструктивну співпрацю у майбутньому! [Детальніше](#).

ЗНАЙ НАШИХ

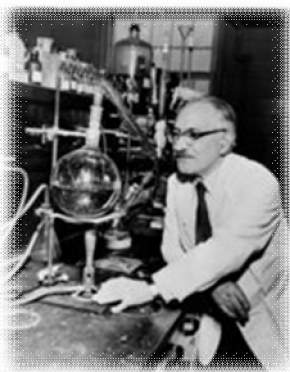

Великий талант вимагає великої працелюбності

П.І. Чайковський

Українці, які прославили світ

Саймон Кузнець (1901-1985)

Цього року виповнюється 23 роки як не стало людини, яка більшу частину свого життя присвятила точній науці. Саймон Кузнець – єдиний український вчений, якому було присвоєно премію пам'яті Альфреда Нобеля в галузі економіки. Результатами своїх досліджень видатний спеціаліст прославив Америку, але, на жаль, не свою Батьківщину. Хоча його трудове життя починалося в Україні. Народився він 1901 року у Харкові, в багатодітній родині торговця хутором Абрама і Поліни. Семен був середнім із трьох дітей. Коли йому виповнилося 6 років, батько у пошуках кращого життя вирушив до США і пообіцяв викликати родину до себе, як

тільки облаштується на місці. Але події, що незабаром розпочалися, Перша світова війна та революція, зруйнували всі його плани. Зустрічі зі своїми синами батьку довелося чекати аж 15 років.

Тим часом Семен Кузнець закінчив училище і вступив на юридичний факультет Харківського університету, де викладали економічні дисципліни. Вивчати точні науки йому дуже подобалося. Семену не було ще й 19 років, коли він почав працювати в бюро статистики праці при уряді Радянської України. Згодом він стає керівником однієї з секцій бюро. У рідному ж Харкові друкує першу наукову статтю, в якій ґрунтовно проаналізував заробітну плату працівників заводської промисловості всього міста. Пізніше, за океаном, він частково використовував ці знання у своїх теоретичних працях. Взагалі для Кузнеця було характерним оперувати величезними статистичними матеріалами, піддаючи їх глибинному і ретельному аналізу, що відкривало нову істину в проблемі економічного зростання. В Америці він не полишив свою улюблену справу. Єдине, йому довелося пристосовуватися до культури країни і нових умов, з якими він зіштовхнувся на американському континенті. За час розлуки батько встиг змінити своє прізвище на більш звичне і «милослівне» для американського вуха – Сміт, а майбутній нобелівський лауреат, так і залишився Кузнецем. Лише віддаючи данину американській орфографії, з Семена став Саймоном. Обдарований від природи юнак самостійно вивчив англійську мову і знову взявся за економіку. У Колумбійському університеті він здобув вищу освіту, а разом із нею – ступінь магістра економіки. В аспірантурі він займався під керівництвом видатного спеціаліста в галузі теорії циклів американського економіста Мітчелла. Їхня співпраця мала продовження у Національному бюро економічних досліджень (НБЕД). У дисертації, яку Кузнець підготував під керівництвом Мітчелла, була спробою відобразити зміни в економічному розвитку через накопичення статистичної інформації і зрозуміти закономірності економічного розвитку. Після цього вченого запрошують до однієї з престижних наукових установ Америки – Ради досліджень у галузі соціальних наук. Дослідження національного доходу США як одного з найважливіших показників рівня економічного розвитку американського суспільства і матеріального достатку його громадян, а також дослідження національного доходу багатьох країн принесли вченому міжнародне визнання. Власне, Саймон Кузнець визначив поняття валового і чистого продукту та розробив методику їх обчислювання.

Він одним із перших відкрив роль «людського капіталу» як фактору економічного росту, повідомивши, що «найбільший капіталом країни є її люди з їх майстерністю, досвідом і спонуканням до корисної економічної діяльності». Користуючись повагою у галузі вивчення проблем економічного розвитку, Кузнець неодноразово брав участь у міжнародних дослідницьких проектах. У 1971 році йому було присуджено Нобелівську премію в галузі економіки «За емпірично обґрунтоване тлумачення економічного зростання, яке призвело до нового, більш глибокого розуміння як економічної і соціальної структур, так і процесу розвитку». Нобелівська відзнака лише підсумувала його багаторічні масштабні дослідження щодо примноження національного доходу, економічних «циклів Кузнеця» та сучасного економічного зростання.

Характерною рисою Кузнеця було й те, що він надзвичайно обережно ставився до оцінки будь-яких даних, піддавав їх всебічній перевірці, застерігав від надмірної довіри до «голих» цифр. У дослідженні національного доходу Кузнець спирався на аналітико-дослідницький метод економічного розвитку. Він розумів його як послідовний рух від виміру до оцінки, потім через класифікацію та інтерпретацію емпіричних даних, до побудови теорії. З величезної кількості даних він створював основу для побудови чіткої та всебічної картини національного виробництва і доходу. Пріоритет у цій галузі заслужено належить саме йому. Його життя було дуже насиченим і різноплановим, він

поєднував дослідницьку роботу з викладанням. Понад 20 років займався науково-педагогічною діяльністю у США. Починаючи з 1930 року, читав лекції в американських університетах і здобув репутацію блискучого лектора і талановитого педагога. На семінарах із неабияким інтересом викладав матеріал, залучаючи своїх слухачів у безпосередній процес дослідження. Він мав почесні учені ступені багатьох університетів та інститутів.

У Національному бюро економічних досліджень, в якому Саймон працював більшу частину свого життя, він познайомився зі своєю майбутньою дружиною. Їхні діти – донька Юдіф і син Пол – стали викладачами економіки в університеті Індіани. Коли Саймон Кузнець помер, його було поховано у вічному місті студентів – Кембріджі (штат Массачусетс). Після смерті у нього залишилося четверо онуків. Наразі невідомо, чи присвятив хтось із нащадків себе науковій діяльності. Невідомо нам і ще багато чого про цю людину. Сьогодні пам'ять про Саймона Кузнеця живе за океаном, його праці широко використовуються іноземними спеціалістами. Важко сказати, чи став би він відомим, якби залишився жити на батьківщині, чи зробив би він за своє життя стільки відкриттів, скільки йому вдалося зробити, працюючи на американському континенті. В Україні, на жаль, діяльність видатного економіста майже невідома. Його життя для нас – це білий аркуш паперу, який ще належить заповнити небайдужим нащадкам.

(Продовження у наступному номері...)

*Приймак В'ячеслав Миколайович
1990р. н.*

Коломийський політехнічний коледж, III курс, група Ф-31

МИСТЕЦТВО ЖИТИ

Людина, що володіє природним талантом, відчуває найбільше щастя тоді, коли використовує цей талант.

Й. Гете

Посвята у студенти

Національний медичний університет ім. О.О.Богомольця (www.nmu.edu.ua) готує не тільки висококваліфікованих лікарів та провізорів та вміє відмінно працювати, адже за роки існування вчені медичного факультету Київського університету виконали велику кількість наукових досліджень. Немало серед них і загальновідомих наукових праць світового значення. Та ще викладачі та студенти ВНЗу вміють чудово святкувати.

29 серпня 2008 року відбулася урочиста посвята у студенти першокурсників Університету, яка вже традиційно проходить у

Національному палаці мистецтв "Україна."

Сюди прийшли навчатися талановиті біологи, фізики, хіміки, покликання яких – допомагати та рятувати.

І для першокурсників стала символом гордості і відповідальності клятва, яку урочисто промовляли хором усі першокурсники:

«Вступаючи до славного загону студентів Національного медичного університету ім. О.О.Богомольця, перед лицем своїх товаришів, професорів і викладачів урочисто обіцяю:

- глибоко вивчити фундаментальні і спеціальні медичні науки, вчитися на "відмінно" і "добре", оволодівати гуманною професією лікаря;*
- завжди дотримуватись правил здорового способу життя і широко його пропагувати;*
- жити і вчитись так, щоб бути готовим надати медичну допомогу, з увагою і*

піклуванням відноситись до хворого, віддати всі сили і знання служінню

І медицині, своєму народові і незалежній Україні.

Клянусь! Клянусь! Клянусь!»

І для них ця урочиста обіцянка студента першокурсника – майже як клятва Гіппократа, до якої вони готуватимуться весь час навчання в університеті.

Щасливої дороги у світ знань, плідної праці, нових винаходів на благо людства!

Де можна одночасно побачити всіх талановитих в області культури і мистецтв людей, філологів і музикантів, хореографів і дизайнерів, сценаристів та фотографів? Де цікаво навчатись студентам з професійними зірковими викладачами? Де кожен студент відчуває себе талановитим і неперевершеним? Де навчать, як стати діловою людиною і з гордістю з'явитись у вищому світі? Звичайно!

В Київському Університеті Культури і Мистецтв!

На сьогоднішній день у складі Київського національного університету культури і мистецтв налічується декілька інститутів.

Навчання проходить за 23 спеціальностями і налічує понад 80 спеціалізацій. Конкурс на вступ – один із найвищих по всій Україні – на деякі спеціальності до 15 чоловік на місце. Що свідчить про довіру українців до освіти, яку надає КНУКіМ.

Університет має власний сайт www.knukim.edu.ua, а у 1999 році створено університетську корпоративну комп'ютерну мережу та Internet-кафе.

При Київському національному університеті культури і мистецтв створені різноманітні творчі колективи. У 1999 році був створений ансамбль народного танцю **"Київ"**, який є творчою лабораторією кафедри народної хореографії. Художнім керівником і головним балетмейстером ансамблю є професор С.Зубатов.

Також при Університеті створено багато музичних колективів, що виконують автентичний фольклор та традиційну музику різних регіонів України. Серед них: фольклорний ансамбль **"Кралиця"** (керівник І. Синельников), ансамбль інструментальної музики **"Будьмо"** (керівник М.Голючек), студентський духовий оркестр **"Гармонія"**, джаз-ансамбль **"Юнівер"**, ансамбль ударних інструментів **"Ars-Nova"**, камерний хор **"Anima"**, Академічний хор кафедри хорового диригування КНУКіМ, театру сучасної хореографії **"Сузір'я Аніко"**, а також ансамблі гітаристів та акордеоністів.

Студенти, яким пощастило вступити у цьому році до КНУКіМ 1 вересня святкували посвяту у студенти.

Як вже склалося за традицією, першого вересня КНУКіМ гучно відзначав новий навчальний рік, вітав першокурсників концертом „КНУКіМ-Новий формат” і феєрверками. Площа біля центрального корпусу була щільно заповнена студентами, батьками і просто бажаючими подивитися феєричне шоу і відсвяткувати День знань разом з КНУКіМ.

Першокурсників прийшли привітати почесні гості: Юрій Богуцький – Заступник голови Секретаріату Президента України, професор, кандидат філософських наук, академік Академії мистецтв України, Заслужений діяч мистецтв України; Ольга Бенч - Заступник Міністра культури і туризму України, Заслужений діяч мистецтв України, кандидат мистецтвознавства, професор, Володимир Гришко - Народний артист України також спеціальний гість свята Борис Новожилов – директор міжнародного дитячого центру „Артек”. Вони вітають першокурсників, а також всіх студентів університету.

Після привітання ведучі оголошують початок незабутнього шоу: „КНУКіМ - Новий формат”!!! На сцені з'являється Андрій Джеджула, який бензопилою вирізає букви з пенопласту „К”, „Н”, „У”, „К”, „і”, „М”, вітає з Днем Знань, першокурсників, робить перекличку студентам другого, третього, четвертого, п'ятого курсів, вітає професорсько-викладацький склад, батьків, оголошує посвячення. Звучить композиція „Університет культури”, ведучі запитують всіх курсів щодо готовності взяти в свою сім'ю

першокурсників, натовп відповідає: „Так” і їх приймають в дружню сім'ю «КНУКіМ»,

В цей день прийшли привітати студентство університету й зірки української естради. Серед них: Наталя Бучинська - народна артистка України (випускниця КНУКіМ), Наталя Валевська – переможниця програми „Шанс”, аспірантка КНУКіМ, Міка Ньютон (студентка 3-го курсу КНУКіМ), гурт „Табула Раса”, Кіше, гурт „Ділема”, гурт „New „Z” Cool” Максим Гордєєв (студент 2-го курсу), Олександр Воевудський переможець програми „Шанс”, Кирило Туриченко та багато інших відомих гуртів, виконавців, і, певна річ, найголовніша і найулюбленіша зірка Київського університету культури і мистецтв, ініціатор всього дійства, „батько” всіх студентів – ректор Михайло Михайлович Поплавський.

Поплавському Михайлу Михайловичу - ректору київського національного університету культури і мистецтв, головному режисерові дитячої телевізійної програми «Крок до зірок» за значний особистий внесок у соціально-економічний, культурний розвиток Української держави, вагомій трудовій досягненню указом Президента України присвоєно почесне звання: народний артист України. Вітаємо, Михайле Михайловичу!!!

Наприкінці, традиційний святковий феєрверк вразив своєю пишністю і красою, додав хвилюючі і незабутні враження на все життя - студентам, вступивших до великої дружною і веселою сім'ї КНУКіМ !!!

Лекція чи диктант?

Як відомо, якість навчального процесу залежить і від майстерності педагогів, і від зусиль студентів. А, власне, скільки студентів, стільки й способів сприйняття потрібної інформації, зокрема лекційної.

Навчання у вищому навчальному закладі передбачає визначену кількість аудиторних та позааудиторних занять, покликаних сформувати стійку систему знань у студентів для реалізації можливості отримання вищої освіти належного рівня.

Однією з важливих форм організації навчального процесу у вузах є лекція, головна функція якої – створення та розширення професійного кругозору шляхом подачі та пояснення матеріалу, що стосується певної дисципліни навчального плану. Для успішного перебігу лекційних занять невід'ємною умовою є належна підготовка лектора, що включає попередню роботу дослідницького характеру, розробку змісту лекції та підготовку до неї як до публічного виступу. Однак не менш важливим є бажання студентів сприймати дану інформацію. Так у здобувачів вищої освіти завжди є вибір, як реагувати на старання педагога:

варіант 1: прослухавши матеріал, намагатися зберегти його в пам'яті аж до екзаменаційної сесії;

варіант 2: законспектувати почуте;

варіант 3: незважаючи на суворий погляд та зауваження лектора продовжувати займатися сторонніми справами з надією на конспект одногрупника та ксерокопіювальний апарат.

Таким чином, навіть під час теоретичних занять доводиться застосовувати практичний підхід.

Жарти жартами, однак викладачі, зрештою, не припиняють стверджувати, що сучасні студенти з більшою легковажністю відносяться до процесу навчання та не здатні впоратися зі складними навантаженнями.

Свої міркування з цього приводу висловлює *Марчук Юрій Миколайович*, доцент кафедри документальних комунікацій Рівненського державного гуманітарного університету.

– Юрій Миколайовичу, скільки років Ви працюєте зі студентами?

– Я маю справу зі студентами вже понад 15 років.

– Чи відрізняються суттєво між собою різні покоління студентів?

– І так, і ні. Є багато спільного, але і не менше відмінного. Студенти завжди веселі, енергійні, хоча раніше простежувалася більша безтурботність у відношенні до оточуючого світу. Адже теперішні умови життя змушують активніше думати про хліб сьогоднішній. У сучасного студента розширився кругозір, він став технологічно грамотнішим. Але це і не дивно: з таким розвитком технологій залишатися інформаційним невігласом просто неможливо. В певній мірі знижується зацікавленість друкованим словом, однак бібліотеки та книгарні свій авторитет від цього не втрачають.

– Чи змінювали Ви за час своєї педагогічної практики методи проведення лекційних занять?

– За останніх п'ять років викладання у ВНЗ мої методи дещо змінилися. Так, наприклад, на задній план відійшла класична лекція-диктант. Основний матеріал, так би мовити ядро, повинне, звичайно, залишатися за викладачем, а от практичні аспекти дисципліни варто обговорювати із самими студентами. Такий діалог поживляє здатність останніх до сприйняття інформації, а іноді переростає у справжню дискусію. При чому, особливо активних і ерудованих студентів не гріх і оцінити.

– Який, на Вашу думку, найефективніший спосіб проведення лекцій у ВНЗ?

Дієвість викладання власне і полягає в поєднанні «піддиктовки», розповіді та діалогового процесу між педагогом та студентами. Тим більше, що доступ до мережі Інтернет допомагає знайти достатній об'єм інформації для викладання дисципліни. Однак нові методи роботи можуть сприймати не всі, особливо це стосується студентів заочної форми навчання. Таким чином, найефективнішою виявляється розповідь, підтверджена друкованим чи електронним варіантом лекційних занять, заздалегідь поширеним поміж студентами.

Який спосіб проведення лекційних занять обрати залежить, звісно, від викладача, проте ніхто не може заборонити студентам пропонувати ті форми і методи роботи, які до вподоби переважній більшості здобувачів вищої освіти.

*Марія ШЕВЧУК,
1988 р.н.*

*студентка IV курсу
Рівненського державного гуманітарного університету*

ЛІНІЯ ДОВІРИ

*Швидкий і повний вогню геній долає те, що зупиняє звичайні розуми.
Франсуа де Ларошфуко*

Гусінь чи метелик?

Чи потрібно Україні в НАТО? Це риторичне та досить актуальне питання активно тривожить український народ на протязі останніх років. Відповіді на нього можна почути досить різні, як от: «Так, звичайно, бо НАТО це гарант нашої безпеки», «НАТО? Та метою НАТО є знищення України», «Так, потрібно! Вступ у НАТО – це крок до Євросоюзу», «Ні! НАТО примусить Україну брати участь у непотрібних їй військових конфліктах», а дивлячись на гасла у Верховній Раді: «НАТО – НІ!», та на вулицях: «НАТО – це терорист №1», розумієш, що тема НАТО дуже цікавить українців, а про те як оце НАТО знущається над українцями та не дає вільно дихати, можна почути чи не у кожному барі, магазині, громадському місці взагалі, особливо на Півдні нашої країни. Проте усе стає зрозумілим, коли ти задаєш такому «антиНАТовцю» елементарне питання: «А що взагалі таке НАТО?», на яке, після довгої паузи, як правило, чуєш невиразну відповідь, на зразок : «Нууу.. Нууу... НАТО – це військовий блок якихось держав, які постійно з кимось воюють...» Тут вже не потрібно навіть писати, які відповіді лунають на запитання: «Що таке ПДЧ НАТО» – те, до чого так сьогодні прагне Україна. Більше 90% опонентів, розгублено дивлячись, відповідають: «Не знаю, а яка різниця... Всеодно НАТО – це погано.» Зазвичай такі відповіді викликають у мене посмішку на обличчі та біль у душі за те, що нашим людям стає властивим в останній час «кричати» про те, про що ти просто почув, і навіть не проаналізував, або про те, за що тобі заплатили...

Як і кожному свідомому громадянину своєї держави, **мені не байдужа доля України**, тому я постійно сліdkую за розвитком її зовнішніх відносин та політичної ситуації в середині країни, а так як у майбутньому я прагну стати дипломатом, то це мені ще й дуже цікаво. За останні роки, я перегорнув масу літератури та передивився масу різних сайтів де була інформація як за, так і проти євроатлантичної інтеграції України, навіть інколи антинатовські заклики доходили просто до абсурду. Проте, дослідивши, проаналізувавши та систематизувавши всі отримані дані, я прийшов до висновку, що Україні потрібно намагатися робити все, щоб стати повноправним членом НАТО, оскільки НАТО є не тільки гарантом безпеки (що теж дуже важливо), але й економічним, гуманітарним та євроінтеграційним партнером України.

Дуже важливо знати, які переваги та перспективи може надати Україні вступ до НАТО, та як вже допомогло НАТО Україні, як своєму партнерові. Що впливає з членства в Організації для країни та її громадян? Які сторони їх життя зачіпає участь в НАТО? Саме ці питання найбільше хвилюють усіх пересічних громадян нашої країни, адже не маючи ніяких переваг після вступу до Альянсу, сам вступ втрачає актуальність.

Насамперед процес входження до НАТО є стимулюючим фактором для проведення внутрішніх політичних та соціально-економічних реформ усіх сфер суспільного життя, гармонізації законодавства з правовими нормами та демократичними принципами країн-членів НАТО. А чи не цього насамперед потребує наша країна сьогодні? Так, саме цього, адже в останній час політична і соціально-економічна системи України показують свою неспроможність давати раду тим перепонам, які постають на шляху будівництва сильної української держави!

Також Україна отримає безпрецедентні додаткові гарантії забезпечення державного суверенітету, територіальної цілісності та непорушності державних кордонів відповідно до Вашингтонського договору, а дивлячись на нещодавні події у Грузії та нинішній стан і матеріальне забезпечення української армії, ці гарантії є дуже актуальними зараз і потрібними, як повітря. Звичайно вступ України до НАТО сприятиме покращенню інвестиційної привабливості країни в очах міжнародних інвесторів. Оскільки крупні іноземні компанії просто бояться вкладати гроші в українські підприємства та різні сфери бізнесу, через насамперед політичну нестабільність та непередбачуваність у нашій країні, яка виключається при набутті членства у НАТО. Ну і насамкінець Членство України в НАТО матиме глибоке цивілізаційне значення для нашої країни. Адже входження до Альянсу означає для нас, перш за все, приєднання до сім'ї націй, що мають спільні демократичні цінності, які цілком поділяє український народ.

Звичайно, як і в кожній події та кожній справі, у вступі до НАТО є і негативні сторони, і не написати про них було б просто не коректно і не чесно. Це і погіршення відносин з Росією, і болюча комплексна трансформація держави у напрямку наближення її до стандартів розвинених демократій, і певний кризовий період, поки система не почне працювати. Проте, на мою думку, оцінка можливих негативних наслідків будь-якого рішення має співвідноситися з його позитивами і перевагами. У цьому зв'язку, переваг від членства України в НАТО значно більше, ніж потенційних втрат, які то і втратами назвати важко – просто тимчасові незручності, які потім же зіграють на Україну.

Я патріот своєї країни, і поки що на рівні молодіжної дипломатії, а в майбутньому, сподіваюсь, як професійний дипломат, робитиму все, щоб Україна рано чи пізно стала повноправним членом НАТО, бо я хочу щоб я, мої батьки, мої друзі, мої майбутні діти та дружина жили у насправді захищеній та безпечній країні.

Захарченко Олексій

Куріння: спосіб самовиразитися, втекти від проблем чи банальний пафосний гламур?!

На сьогоднішній день статистика вражає, та до неї не треба звертатись, щоб помітити, що ця звичка стала способом життя або навіть більше?! Ніхто вже не дивується, коли бачить підлітка з сигаретою в руках?! Та тільки постає питання: що таке сигарета?! Може вона вирішує якісь складні питання чи допомагає розслабитися?! Чи це нововіяна модна тенденція, яка робить тебе в очах оточуючих дорослішим?! Гламур – ось що це насправді!

Закурив – тебе почнуть поважати, та тільки за що цікаво?! За невеликий згусток диму в руках?!

Моїх друзів теж не обійшла ця мода! Та тільки дивлячись на них, чомусь розумієш, що це лише морально слабкі люди, які не можуть вирішити свої проблеми інакшим способом! Насправді я теж не ідеальна, спробувала закурити, з цікавості(все з цього починається), та якось не сподобалось, не вразило, більш того здивувало – що в цьому знаходять?

Я знаю, що моя стаття одна з тисячі про куріння, та це моє власне дослідження. Я вирішила вийти в компанію людей, які курять і подивитися на ситуацію з середини. Я поділила всіх курців на групи.

Першою стала група так званих «мажорів» і гламурних підлітків.

Одягнувшись «аля-модель», подивившись в і-неті нові тенденції в моді і головне прихвативши з собою пачку тонких сигарет Parliament або Slims, я швидко ввійшла в компанію «золотої» молоді. І ось що виявилось: всі вони мають якісь схожі надумані проблеми, такі як «посварилась з хлопцем або з батьками». Ще більше мене здивували теми їх розмов за сигаретою. Це спілкування, якщо це так можна назвати, про модні сумки Луї Віттон і незбагненні мрії про куріння кальяну. Або стомлююче ниття про те, що їх життя обділило. Насправді це ше діти у душі, які хочуть, щоб на них звернули увагу, хоч трохи, які мали погане дитинство, бо хочуть бути дорослими. Вони почали курити здебільшого у віці 13 років, що ще більше мене вразило, та виду я не подавала. Хоча й не могла втямити, як підтримати бесіду цих «мажорів». Відсоток таких підлітків достатньо великий, як для мого навчального закладу. Існують спеціальні місця, в яких вони збираються кожен день вранці і після навчання.

Друга група, так звана група «грінпісівців». Це такі не про що не думаючі люди, старші за віком ніж попередні. Які зазвичай сміються, грають на гітарі, курять аби розслабити ситуацію. Тут мені вже необхідно було взяти пачку вишневих або шоколадних сигарет Capitan Black і запастися позитивними думками. Досить цікава компанія, та сигарети для них ще не все, тут вже з'являються легкі алкогольні напої, все для того, щоб трохи розворушити ситуацію. Ці люди зазвичай почали курити в віці 9-10 років. Причому не від проблем далеко, а від суму, від того що нудно. Ці підлітки нагадують мені людей, в яких хвороба ненажери: вони їдять, бо нема чого робити, а не від потреби. І з кожним днем їх дози збільшуються і виходять на новий рівень. Тут може з'явитись і «травка» і всі різнопланові наркотики.

Третя група. Діти з «поганих» сімей. Влитися в цю групу так і не наважилась, бо скажу чесно - побоялась. Хоча досить багато спостерігала зі сторони. І зрозуміла, що їх проблеми дійсно великі і сигаретою вони намагаються втамувати свій біль, бо це забуті діти, кинуті батьками. Ці підлітки не знають, що в житті добре, а що погано, тому самі виставляють собі ці мірки. І куріння у них відноситься до доброї звички, на відміну від інших груп, які хоч трохи визнають куріння поганим. Не знаю і не буду судити цих підлітків... Та мабуть вони все ж такі в змозі змінити своє життя! Все в їхніх руках!

О тепер про дорослих! То взагалі окрема група. Впливові бізнесмени, гламурні леді, стурбовані мами і просто звичайні дорослі...=) Їх я зрозуміти ну ніяк не можу... Хоча зараз спостерігається тенденція займатись спортом, не курити, тримати себе в

формі, та це все одно не заважає справжнім курцям. Тут є і табак, і сигари, і трубки і все це настільки мажорне й пафосне, що нудить від цього!

Куріння...Іноді стоячи на зупинці, стає бридко від диму сигарети людини, яка стоїть перед тобою. Іноді не приємно відчувати цей бридкий запах від багатьох знайомих. Та шкода, що здебільшого всі курці – це люди, які піддалися світу, суспільній думці й моді ціною втрати особистості. Шкода... Що реально свідомої молоді залишилось вже не так багато. Дуже шкода... Та я нічого, на жаль, змінити не можу... Моє завдання - зберегти , а курців – повернути свою особистість і відмовитись від поганої звички. Та для цього перш за все необхідно змінити своє позитивне або нейтральне ставлення до куріння! Тож майбутнє в наших руках і про це дійсно треба подумати, бо набагато краще відрізнятись від інших своїм характером, волею, талантом, а не «папіроскою» біля роту!

Мисько Альона Сергіївна
1992 р.н.

Український гуманітарний ліцей Київського національного університету імені Тараса Шевченка, 23 економічна група

СВІТ ТВОРЧОСТІ

Талант сам по собі безцінний і набуває забарвлення тільки в застосуванні
М. Є. Салтиков-Щедрін

My solitary place

*"In me there's still a place that fulfils me
A sanctity here that I call home, I run to
When winter descends
If I try, can I find solid ground"*
Epica

"Solitary Ground"

Йдеш заповненою натовпом вулицею, слухаєш пісню про самотню землю... Так дивно знаходитись серед людей, і почувати себе самотньою.

Темрява простягає місту обійми, навалюється на стомлених киян усім своїм тілом. Повітря густішає (чи то від темряви, чи то від меланхолійного настрою) і, здається, що от-от і його можна буде пити...

Поступово п'янієш від нічної прохолоди і нарешті розумієш як змінюється Київ з приходом темряви.

Йдеш містом...

Господи, яке ж воно гарне!

Золоті ворота та оперний театр наче вбирають у себе ніч та випромінюють містичне сяйво, яке здатна бачити лише наша душа.

Цікаво, чи є у будівель душа?! Можливо, вони можуть бачити й наше єство?

Можливо...

Стоїш навпроти будинку і думаєш що він приховує, які таємниці минулого заховані в його пам'яті. Якби він міг розповісти... І як тільки люди можуть без будь-яких докорів сумління руйнувати те, що збудували століттями назад, те, що добудовували, розвивали та прикрашали минулі покоління? Кожна будівля – історія, ціле життя. А хіба ж можна руйнувати пам'ять про минуле, минуле свого міста, країни, народу?!

Темрява простягає місту свої обійми, навалюється на стомлених киян всім своїм тілом. Багато хто з них спішає додому, до близьких, рідних, рухаються назустріч майбутньому... Лише ці будинки будуть мовчки спостерігати за ними, за нами, поглинаючи наші переживання в свою душу... Solitary place...

Левадська Наталя В'ячеславівна

1992 р.н.

Гімназія НПУ імені Михайла Драгоманова, 31 група

“НЕ ФОРМАТ!”

Головна ознака таланту – це коли людина знає чого вона хоче.

П. Капіца

Випадки з життя видатних людей

Усім відомо, що Петро I заснував в Петербурзі Кунсткамеру, збираючи по всьому світу заспиртованих виродків. Одного разу він наказав відрубати голову камергеру Монсу, заспиртувати її і поставити в кімнаті своєї дружини Катерини I. Камергер удостоївся такої «честі» тому, що був коханцем Катерини.

З 18 років Олександр Македонський брав участь у битвах і прославився як воїн., але все життя марно намагався довести свою непричетність лише до однієї смерті – свого батька.

Під час війни в Галії Цезар переформував свої війська і позбавився проблеми, яка роз'їдає нашу армію і в наш час. Він сформував загони по року призову, таким чином позбавившись «дідівщини». До речі, американська армія врахувала досвід Цезаря.

ЦІКАВІ ФАКТИ

Що придумав американець Артур Він в 1913р., перебуваючи у в'язниці, підлога в якій була у вигляді клітин?

Кросворд.

В 2 ст. до н. е. фінікійський учений Антипарт створив перший у світі путівник. Які визначні місця увійшли до нього?

Сім чудес світу.

Навіщо домогосподарки Гонолулу «перуть» спійманих восьминогів у пральних машинах?

Щоб зробити їх м'ясо ніжним, а, значить, смачнішим.

Анекдоти

На лекції в медучилищі. Професор запитує у студентів:

- Хто знає, де знаходиться серце?
- Серце знаходиться в грудній клітці!
- Невірно. Серце знаходиться в сердечній сумці.
- Тоді дозвольте вас запитати. Ви зараз де знаходитесь: в аудиторії чи в своєму костюмі?

Стоїть в автобусі студент, а поряд сидить старенька бабуса.

- Чому ж ти худий такий? Замучили тебе навчанням? Відмінник, мабуть?
- Ні.
- Давай я тобі місцем поступлюся.
- Ні, не треба.
- То давай хоч твій плащик потримаю.
- Це не плащик, це мій друг, ось він – відмінник...

Засновник і видавець

Всеукраїнська молодіжна громадська організація
«Союз обдарованої молоді»

Головний редактор

Тетяна Пригода tania@som.org.ua

Художник номера

Тарас Коблюк

**Статті, новини, оголошення, пропозиції приймаються
за адресою редакції: visnuk@som.org.ua**

Редакція має право скорочувати та редагувати надіслані матеріали.
Статті не рецензуються і не повертаються. Листування з авторами
та колективами через поштову скриньку головного редактора або
«Вісника обдарованої молоді».

Вісник розповсюджується безкоштовно. Цитування і передрук
матеріалів з обов'язковим посиланням на «Вісник обдарованої молоді».
Даний примірник розіслано за понад 2000 електронними адресами.
Підписатися на «Вісник обдарованої молоді» можна на сайті
www.som.org.ua.

© ВМГО «Союз обдарованої молоді», 1999-2008

© Автори матеріалів, 2008

